

Верховний
Суд

ДОНБАСЬКА РЕГІОНАЛЬНА РАДА З ПИТАНЬ РЕФОРМИ
ПРАВОСУДДЯ
ПРОЄКТУ ЄС «ПРАВО-JUSTICE»

Круглий стіл на тему:
«Строк звернення до суду як елемент принципу правової
визначеності»
28 березня 2023 року

Строки звернення до суду у справах про соціальний захист

Ян БЕРНАЗЮК,

суддя Касаційного адміністративного суду у складі Верховного Суду,
доктор юридичних наук, професор

Захист права на відновлення виплати пенсії, не нарахованої з вини Пенсійного фонду, здійснюється без обмеження шестимісячним строку 24 квітня 2018 року справа №646/6250/17

У разі порушення законодавства про пенсійне забезпечення органом, що призначає і виплачує пенсію, адміністративний позов з вимогами, пов'язаними з виплатами сум пенсії за минулий час, у тому числі сум її складових, може бути подано без обмеження шестимісячним строком.

Такого висновку дійшов Верховний Суд, розглянувши справу за позовом внутрішньо переміщеної особи до об'єднаного управління Пенсійного фонду України м. Харкова **про визнання протиправним припинення виплати позивачу пенсії з 1 березня 2016 року та зобов'язання поновити виплату пенсії, починаючи з дня припинення.**

Суди першої та апеляційної інстанції задовольнили позов частково – зобов'язали управління ПФУ поновити виплату пенсії з 08 березня 2017 року. Вимоги, що стосувалися періоду з 1 березня 2016 року по 7 березня 2017 року залишили без розгляду мотивуючи тим, що позивачка пропустила піврічний строк звернення до суду, оскільки звернулася до суду 8 вересня 2017 року.

Позивачка перебуває на обліку в органах Пенсійного фонду України з 1998 року та отримує пенсію за віком. Через збройний конфлікт на території Донецької та Луганської області у 2015 році перемістилася до м. Харкова і взята на облік як внутрішньо переміщена особа. З 1 березня 2016 року їй припинено нарахування та виплата пенсії відповідно до списків управління праці та соціального захисту населення районної адміністрації Харківської міської ради до з'ясування фактичного місця проживання.

Позивачка пояснила, що внаслідок похилого віку та незадовільного стану здоров'я тимчасово переїхала до м. Шахтарськ Донецької області для отримання необхідної медичної допомоги, де і продовжує перебувати. Об'єктивної можливості пройти перевірку постійного місця проживання в м. Харкові не мала.

Верховний Суд у складі колегії суддів Касаційного адміністративного суду врахував, що пенсія за своєю правовою природою є єдиним джерелом існування пенсіонера, доходом та власністю (матеріальним інтересом, захищеним статтею 1 Першого протоколу до Конвенції). **Нараховані суми пенсії, на виплату якої пенсіонер мав право, але не отримав своєчасно з вини органу, що призначає і виплачує пенсію, виплачуються за минулий час без обмеження шестимісячним строком (в межах загального строку позовної давності) з нарахуванням компенсації втрати частини доходів ([ст. 46 Закону України «Про загальнообов'язкове державне пенсійне страхування»](#)).**

Постанова Верховного Суду від 18 січня 2023 року у справі № 160/6211/21

З огляду на вимоги статей 295, 296 та 299 КАС України Суд нагадав, що правова природа строку звернення до суду дозволяє констатувати, що запровадження періоду, у межах якого фізична або юридична особа (суб'єкти приватного права), а також орган державної влади та місцевого самоврядування (суб'єкти публічного права) можуть звернутися до суду з позовом, апеляційною чи касаційною скаргою, обумовлено передусім необхідністю дотримання принципу правової визначеності, що є невід'ємною складовою верховенства права;

у питаннях визначення строків одразу закладена певна суперечність між інтересами однієї сторони, яка наполягає на безумовному застосуванні процесуальних строків, та інтересами іншої сторони, яка вважає, що строк варто поновити (існує умовний конфлікт між принципом правової визначеності та принципом права на судовий захист (доступу до суду), обидва з яких є важливими елементами принципу верховенства права).

Встановлення строків звернення до адміністративного суду у системному зв'язку з принципом правової визначеності слугує меті забезпечення передбачуваності для відповідача (як правило, суб'єкта владних повноважень у адміністративних справах) та інших осіб того, що зі спливом встановленого законом або судом проміжку часу прийняте рішення, здійснена дія (бездіяльність) суб'єкта владних повноважень або судове рішення отримують додаткову легітимність (стабільність) та не передбачатимуть можливості перегляду (скасування), а правові наслідки їх прийняття (вчинення) не будуть відмінені.

Тобто встановлені строки звернення до адміністративного суду сприяють уникненню ситуації правової невизначеності щодо статусу рішень, дій (бездіяльності) суб'єкта владних повноважень, а також судового рішення.

Забезпечення дотримання принципу правової визначеності потребує чіткого виконання сторонами та іншими учасниками справи вимог щодо строків звернення до суду, а також строків на оскарження судових рішень, а від судів вимагається дотримуватися певних правил у процесі прийняття рішення про поновлення строку та оцінювати поважність причин пропуску строку, виходячи із критеріїв розумності та об'єктивності, поведінки сторін, значимості справи та її впливу на суспільні відносини і національну безпеку, наявності фундаментальної судової помилки, а також непереборності обставин, що спричинили пропуск строку.

У правовідносинах стосовно соціального захисту діє презумпція добросовісності особи, для якої обов'язком є лише звернення з відповідною заявою про встановлення (зміну виду) пенсії, іншого виду соціальних виплат.

У контексті досліджуваного питання варто одразу акцентувати увагу на тому, що у Конституції України закріплена гарантія визнання людини найвищою соціальною цінністю в Україні, яка є соціальною і правовою державою, в якій визнається і діє принцип верховенства права, а також зафіксовано безумовний обов'язок держав забезпечувати соціальну спрямованість економіки (ст. ст. 1, 3, 8 та 13).

Окремо на конституційному рівні встановлено, що держава забезпечує соціальний захист громадян України, які перебувають на службі у Збройних Силах України та в інших військових формуваннях, а також членів їхніх сімей (ст. 17); громадяни України мають право на соціальний захист, що включає право на забезпечення їх, зокрема, у старості та в інших випадках, передбачених законом; пенсії, інші види соціальних виплат та допомоги, що є основним джерелом існування, мають забезпечувати рівень життя, не нижчий від прожиткового мінімуму, встановленого законом (ст. 46);

Надважливим є також те, що право на соціальний захист відноситься до основних прав і свобод, які гарантуються державою, і за жодних умов не можуть бути скасовані, а їх обмеження не допускається, крім випадків, передбачених Конституцією України (ст. ст. 22 та 64).

Рішення Конституційного Суду України (справа про соціальні гарантії громадян) від 9 липня 2007 року № 6-рп/2007

Як зазначено у Рішенні Конституційного Суду України (справа про соціальні гарантії громадян) від 9 липня 2007 року № 6-рп/2007, утверджуючи і забезпечуючи права і свободи громадян, держава окремими законами України встановила певні соціальні пільги, компенсації і гарантії, що є складовою конституційного права на соціальний захист і юридичними засобами здійснення цього права, а тому відповідно до частини другої статті 6, частини другої статті 19, частини першої статті 68 Конституції України вони є загальнообов'язковими, однаковою мірою мають додержуватися органами державної влади, місцевого самоврядування, їх посадовими особами; невиконання державою своїх соціальних зобов'язань щодо окремих осіб ставить громадян у нерівні умови, підриває принцип довіри особи до держави, що закономірно призводить до порушення принципів соціальної, правової держави.

Рішення Конституційного Суду України від 4 червня 2019 року № 2-р/2019

Згідно з позицією Конституційного Суду України, яка висловлена у рішенні від 4 червня 2019 року № 2-р/2019 (пункти 3.1 та 3.2 мотивувальної частини), до основних обов'язків держави належить забезпечення реалізації громадянами соціальних, культурних та економічних прав; гарантування державою конституційного права на соціальний захист є однією з необхідних умов існування особи і суспільства; рівень соціального забезпечення в державі має відповідати потребам громадян, що сприятиме соціальній стабільності, забезпечуватиме соціальну справедливість та довіру до держави; гарантування державою цих прав, у тому числі права на пенсійне забезпечення як складової конституційного права на соціальний захист, має здійснюватися на основі Конституції України та у спосіб, що відповідає їй.

Рішення Конституційного Суду України від 25 січня 2012 року № 3-рп/2012

Основними завданнями соціальної держави є створення умов для реалізації соціальних, культурних та економічних прав людини, сприяння самостійності і відповідальності кожної особи за свої дії, надання соціальної допомоги тим громадянам, які з незалежних від них обставин не можуть забезпечити достатній рівень життя для себе і своєї сім'ї (пункт 2 мотивувальної частини Рішення Конституційного Суду України від 25 січня 2012 року № 3-рп/2012).

Рішення Конституційного Суду України від 26 грудня 2011 року № 20-рп/2011

За будь-яких обставин сутність права на пенсійне забезпечення як складової конституційного права на соціальний захист не може бути порушена, а законодавче регулювання у цій сфері має відповідати принципам соціальної держави. Конституційний Суд України наголошував на необхідності дотримання вказаних принципів, зокрема, у Рішенні від 26 грудня 2011 року № 20-рп/2011. Держава Україна як учасниця Міжнародного пакту про економічні, соціальні і культурні права 1966 року визнає право кожної людини на соціальне забезпечення, включаючи соціальне страхування, і може встановлювати тільки такі обмеження цього права, які визначаються законом, і лише остільки, оскільки це сумісно з природою зазначеного права, і виключно з метою сприяти загальному добробуту в демократичному суспільстві.

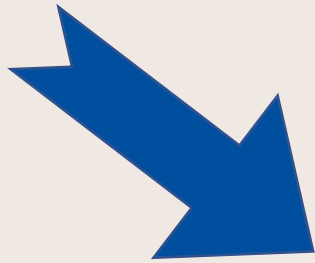
Отже, право особи на отримання пенсії як складова частина права на соціальний захист є її конституційним правом, що гарантується, в тому числі, міжнародними зобов'язаннями України.

Особливою формою здійснення права на пенсію є пенсійні правовідносини, які водночас виступають як один із видів суспільних відносин. Пенсійні правовідносини розглядаються як особлива форма соціальної взаємодії, що об'єктивно виникає в суспільстві відповідно до закону, учасники якої мають взаємні кореспондуючі права та обов'язки і реалізують їх з метою задоволення своїх потреб та інтересів в особливому порядку, який не заборонений державою чи гарантований і охороняється нею в особі певних органів.

Людина вступає в пенсійні правовідносини для реалізації свого права на отримання пенсійного забезпечення і такі відносини, за загальним правилом, мають безстроковий характер.

Потрібно відрізнити пенсію за віком, яка призначається довічно, та пенсії, які можуть мати термін дії (наприклад, пенсія по інвалідності - на період встановлення інвалідності; пенсія у зв'язку з втратою годувальника дітям померлого годувальника призначається до досягнення 18 річного віку, а тим, що навчаються у вищому навчальному закладі, - до закінчення навчання, але не більше, ніж до досягнення 23 років).

Пенсія за віком призначається конкретній особі на підставі наявного страхового стажу та розміру заробітної плати, яку вона отримувала, та, відповідно, відрахувань до спеціального фонду.

Тобто, пенсія за віком - це свого роду «державний депозит» (примусовий та індивідуальний) кожної особи, який залежить від праці такої особи та підлягає безумовному поверненню з боку держави у встановленому розмірі протягом всього життя пенсіонера, крім виняткових випадків, що можуть бути встановлені законом.

Законодавство про пенсійне забезпечення базується на Конституції України, складається, у першу чергу, з Основ законодавства України про загальнообов'язкове державне соціальне страхування, законів України «Про пенсійне забезпечення», «Про загальнообов'язкове державне пенсійне страхування», «Про недержавне пенсійне забезпечення», «Про статус і соціальний захист громадян, які постраждали внаслідок Чорнобильської катастрофи», «Про пенсійне забезпечення осіб, звільнених з військової служби, та деяких інших осіб», міжнародних договорів з пенсійного забезпечення, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, а також інших законів та підзаконних актів, прийнятих відповідно до законів про пенсійне забезпечення, що регулюють відносини у сфері пенсійного забезпечення.

При цьому однією з гарантій реалізації конституційного права на соціальне забезпечення є судовий захист відповідного права. Виходячи з предметної юрисдикції адміністративних судів, визначеної ст. 19 Кодексу адміністративного судочинства України (далі – КАС України), справи, пов'язані із захистом соціальних прав громадян, розглядаються у порядку адміністративного судочинства.

Між тим, як у судовій практиці, так і серед практиків на сьогодні не вироблено єдиного підходу до визначення порядку та особливостей обчислення строків звернення до адміністративного суду для захисту соціальних прав, передусім права на пенсійне забезпечення, що зумовлює необхідність проведення даного дослідження.

У **КАС України** строки звернення до адміністративного суду визначені у ст. ст. 122-123, в яких йдеться про загальний порядок обчислення строків звернення до суду для фізичних та юридичних осіб, а також суб'єктів владних повноважень; наслідки пропуску строків звернення до адміністративного суду тощо.

Загальновідомо, що строк звернення до суду встановлюється з метою забезпечення дотримання принципу правової визначеності, що, зокрема, слід розуміти як спрямованість на створення ситуації упевненості для відповідача у справі (як правило, суб'єкта владних повноважень) стосовно відсутності у особи бажання звертатись з відповідним позовом, у тому числі, захищати свої права, та отримання розуміння стабільності (безспірності) відповідних правовідносин.

Наразі існують різні підходи до розуміння юридичної природи строків звернення до адміністративного суду.

Так, існує позиція, згідно з якою **строк звернення до суду є матеріально-правовим**, оскільки він безпосередньо пов'язаний із реалізацією прав і свобод відповідної особи.

В обґрунтування цього також вказується на те, що цей строк суттєво відрізняється від інших строків, які містяться у процесуальному законодавстві, за суттю, правовим характером, нормативним закріпленням, наслідками пропуску, порядком поновлення тощо; строк звернення до суду не перестає бути матеріально-правовим строком, незважаючи на те, що він міститься у процесуальному законодавстві.

Оцінюючи доцільність підходу, за якого строк звернення до адміністративного суду вважається матеріально-правовим, необхідно акцентувати увагу на тому, що такий підхід сформувався в період чинності попередньої редакції КАС України.

Зокрема, строки звернення до адміністративного суду визначались в главі 8 КАС України (у редакції, чинній до 15 грудня 2017 року), яка мала назву «Строки». При цьому, в цій главі розмежовувались **строки звернення до суду** (ст. ст. 99-100) та **процесуальні строки** (ст. ст. 101-103), із чого можна було зробити висновок про те, що **строк звернення до адміністративного суду не є процесуальним**.

Позиція Верховного Суду України, висловлена у постанові від 11 червня 2012 року у справі № 21-39а12

Досить обґрунтованою та дещо відмінною є висловлена трохи згодом позиція Верховного Суду України, який у повному складі у постанові від 11 червня 2012 року у справі № 21-39а12 (фізична особа - позивач звернулася до суду з позовом до Управління соціального захисту про визнання неправомірними дій щодо відмови в перерахунку допомоги на оздоровлення за вісім років) констатував таке: відповідно до частини першої статті 100 КАС, чинної на час вирішення спірних відносин, пропущення строку звернення до адміністративного суду є підставою для відмови у задоволенні адміністративного позову за умови, якщо на цьому наполягає одна із сторін; аналіз наведеної норми права дає підстави вважати, що суб'єкт владних повноважень мав право вимагати застосувати наслідки пропущення строків звернення до адміністративного суду, але він не мав права посилатися на положення статті 99 КАС як на підставу для обмеження виплати щомісячної допомоги на оздоровлення, оскільки стаття 99 КАС встановлює строки звернення до адміністративного суду і не регламентує порядок діяльності суб'єкта владних повноважень при нарахуванні та здійсненні виплат соціальних виплат; зважаючи на те, що суб'єкт владних повноважень, здійснюючи свої владні управлінські функції, повинен діяти на підставі, в межах повноважень та у спосіб, що передбачені Конституцією та законами України, обґрунтовувати правомірність своїх рішень, дій чи бездіяльності він може, посилаючись на норми права, які регламентують його діяльність, а не діяльність суду; за таких обставин, на думку Верховного Суду України, суд касаційної інстанції не вправі був відмовляти в задоволенні позовних вимог щодо виплат щомісячної допомоги на оздоровлення, які заявлені позивачем одночасно за декілька періодів нарахування, з підстав, передбачених статтею 99 КАС.

Додатковим аргументом на підтвердження думки про віднесення строку звернення до суду до матеріально-правових також вказується те, що такий строк **є подібним до строку позовної давності в цивільному судочинстві**, який, в свою чергу, регламентований нормами матеріального права – главою 19 Цивільного кодексу України (далі – ЦК України).

Проте таке ототожнення видається не зовсім вірним, оскільки на відміну від строку позовної давності, вплив якої є підставою для відмови у задоволенні позову, однак не перешкоджає розгляду справи (ст. 267 ЦК України), закінчення строку звернення до адміністративного суду є підставою для залишення позову без руху та наступного повернення позову (ст. 123 КАС України). Тобто пропуск процесуального строку тягне за собою відмову від здійсненні правосуддя, в той час як матеріальний строк – відмову у задоволенні позову повністю або частково, що передбачає фактичне здійснення правосуддя.

Після набрання чинності КАС України у редакції після 15 грудня 2017 року, глава 6, до якої включені норми, що визначають строки звернення до адміністративного суду, носить назву «Процесуальні строки», що дозволяє поставити під сумнів віднесення відповідного строку до матеріально-правового.

Так, ст. 122 КАС України регламентовано, що позов може бути подано в межах строку звернення до адміністративного суду, встановленого цим Кодексом або іншими законами.

На цій підставі можна зробити висновок, що КАС України передбачає можливість встановлення іншими законами спеціальних строків звернення до адміністративного суду, а також спеціального порядку обчислення таких строків (можливість поділу строків звернення до адміністративного суду на загальні та спеціальні).

При цьому, зважаючи на особливий характер соціальних прав, необхідно вважати, що у справах, пов'язаних з їх захистом, належить застосовувати спеціальні строки.

Такий висновок ґрунтується на такому.

Відповідно до ч. 2 ст. 233 Кодексу законів про працю України (далі – КЗпП України), у разі порушення законодавства про оплату праці працівник має право звернутися до суду з позовом про стягнення належної йому заробітної плати без обмеження будь-яким строком.

Рішення Конституційного Суду України № 8-рп/2013 і № 9-рп/2013

У 2013 році Конституційний Суд України виніс рішення у справах № 8-рп/2013 і № 9-рп/2013, у яких дійшов висновку про те, що **працівник має право звернутися до суду з позовом про стягнення сум несвоєчасно отриманої заробітної плати, індексації заробітної плати та компенсації втрати частини заробітної плати у зв'язку з порушенням строків її виплати як складових належної працівнику заробітної плати, без обмеження будь-яким строком незалежно від того, чи були такі суми нараховані роботодавцем.** Це право працівника, як зазначив Суд, відповідає засадам справедливості, добросовісності, розумності як складовим конституційного принципу верховенства права та не порушує балансу прав і законних інтересів працівників і роботодавців.

Приймаючи таке рішення, Конституційний Суд України виходив з того, що винагорода за виконану працівником роботу є джерелом його існування та має забезпечувати для нього достатній, гідний життєвий рівень. Це визначає обов'язок держави створювати належні умови для реалізації громадянами права на працю, оптимізації балансу інтересів сторін трудових відносин, зокрема, шляхом державного регулювання оплати праці.

Подібний висновок щодо порядку обчислення строків звернення до адміністративного суду зроблений стосовно громадян, які проходять публічну службу та звертаються щодо виплати неотриманих з вини роботодавця сум оплати праці.

Зокрема, в Узагальненому науково-консультативному висновку Науково-консультативної ради (2014 рік) було зазначено, що під час розв'язання публічно-правових спорів про стягнення на користь осіб, які перебувають (перебували) на публічній службі, заробітної плати (суддівської винагороди, грошового забезпечення тощо) у разі порушення законодавства про оплату праці потрібно застосовувати положення ч. 2 ст. 233 КЗпП України, тобто у цій категорії спорів звернення до суду здійснюється без обмеження будь-яким строком.

Стосовно необхідності застосування спеціальних строків, навіть Верховний Суд України у постановах від 1 березня 2016 року у справі № 21-3397а15, від 25 травня 2016 року у справі № 21-1249а16 та 25 травня 2016 року у справі № 164/1904/14-ц зазначив, що **спори у справах, пов'язаних з пенсійними виплатами, мають розглядатися у межах звернення до адміністративного суду, тобто в межах шестимісячного строку, але при розгляді цієї категорії справи слід застосовувати положення спеціальних норм.**

Отже, питання щодо порядку обчислення строків звернення до адміністративного суду у справах, пов'язаних із виплатою всіх складових заробітної плати, в тому числі оплати праці особам, які проходять публічну службу, в цілому врегульоване.

Водночас у справах, пов'язаних із захистом соціальних прав у частині стягнення неотриманої з вини органів, які призначають та виплачують пенсію, сум пенсії, особливий порядок застосування строків звернення до адміністративного суду саме процесуальним законодавством не визначений.

На цій підставі склалася неоднакова судова практика у даній категорії справ.

Наприклад, у постанові від 24 квітня 2018 року у справі № 646/6250/17 на підставі аналізу положення ч. 1 ст. 122 КАС України у системному зв'язку з положенням ч. 2 ст. 46 Закону України «Про загальнообов'язкове державне пенсійне страхування» Верховний Суд дійшов висновку, що у разі порушення законодавства про пенсійне забезпечення органом, що призначає і виплачує пенсію, адміністративний позов з вимогами, пов'язаними з виплатами сум пенсії за минулий час, у тому числі сум будь-яких її складових, може бути подано без обмеження будь-яким строком та незалежно від того, чи були такі суми нараховані цим органом. Такий висновок ґрунтується на тому, що право особи на отримання пенсії є безумовним і забезпечення цього права становить суть взятих на себе державою зобов'язань у соціальній сфері. Важливо, що станом на 7 липня 2020 року згідно з Єдиним державним реєстром судових рішень така позиція застосована судами першої та апеляційної інстанції вже більше 3000 разів.

Системний аналіз даної статті дає підстави дійти висновку, що, за загальним правилом, не існує строкового обмеження стосовно виплати пенсії у визначеному законодавством розмірі за минулий час, яку особа не отримувала з вини відповідного суб'єкта владних повноважень.

Аналогічна правова позиція викладена у постанові Верховного Суду України від 25 травня 2016 року у справі № 164/1904/14-ц, у постановах Верховного Суду, зокрема, від 24 квітня 2018 року у справі № 646/6250/17, від 30 жовтня 2018 року у справі № 493/1867/17, від 22 січня 2019 року у справі № 201/9987/17(2-а/201/304/2017), від 19 березня 2019 року у справі № 806/1952/18 та 29 листопада 2019 року у справа №608/957/16-а.

Крім того, такий само підхід стосовно відсутності строкового обмеження стосовно соціального захисту особи був застосований Верховним Судом у постанові від 21 січня 2020 року у справі № 824/77/17-а за позовом фізичної особи до Головного управління Національної поліції України в Чернівецькій області про визнання незаконним рішення про відмову у задоволенні заяви та зобов'язання визнати ветераном органів внутрішніх справ на підставі пункту 1 частини першої статті 5 Закону України «Про статус ветеранів військової служби, ветеранів органів внутрішніх справ і деяких інших осіб та їх соціальний захист» та надати статус «Ветеран органів внутрішніх справ».

Як зазначено у постанові Верховного Суду від 8 серпня 2019 року у справі № 646/7115/17, оскільки позивач звернувся до суду з позовом про поновлення виплати пенсії, право на яку відповідачем не заперечується, неправомірним є застосування органами пенсійного фонду формальних обмежень (застосування наслідків пропущення строку звернення до суду та залишення позовних вимог без розгляду).

Крім того, згідно з позицією, висловленою у постанові від 6 лютого 2019 року у справі № 522/2738/17 (провадження № 11-806апп18, яке було передано на розгляд Касаційним адміністративним судом у зв'язку з необхідністю відступити від правового висновку Верховного Суду України) Велика Палата Верховного Суду відхилила доводи скаржника (орган Пенсійного фонду) про наявність підстав для залишення позову без розгляду у зв'язку з пропуском позовної давності, оскільки відповідно до частини першої статті 99 КАС (у редакції, чинній на час подання цього позову) адміністративний позов може бути подано в межах строку звернення до адміністративного суду, встановленого цим Кодексом або іншими законами; для звернення до адміністративного суду встановлюється шестимісячний строк, який, якщо не встановлено інше, обчислюється з дня, коли особа дізналася або повинна була дізнатися про порушення своїх прав, свобод чи інтересів (частина друга цієї статті КАС).

Велика Палата Верховного Суду зробила такий висновок: зважаючи на те, що позивач на час призначення йому пенсії мав право на включення до складу його грошового забезпечення, з якого обчислюється пенсія, отримуваної ним щомісячної додаткової грошової винагороди, а управління Пенсійного фонду України протиправно відмовило у проведенні перерахунку розміру пенсії, позовні вимоги про зобов'язання відповідача перерахувати розмір пенсії позивача підлягають задоволенню без обмеження строком.

Досить схожою є інша проблема, яка існує в адміністративному судочинстві та пов'язана зі строком захисту порушеного права особи в пенсійних правовідносинах після поновлення раніше призначеної пенсії, яка була припинена відповідно до положень ст. ст. 49 та 51 Закон України «Про загальнообов'язкове державне пенсійне страхування» і невідновлена з 7 жовтня 2009 року - дати прийняття Конституційним Судом України рішення № 25-рп/2009 про неконституційність цих положень Закону.

На підставі ухвали Касаційного адміністративного суду від 8 листопада 2019 року у справі № 815/1226/18 Велика Палата Верховного Суду згідно з постановою від 20 травня 2020 року зробила висновок про те, що ст. ст. 99, 100 КАС України (у редакції, чинній до 15 грудня 2017 року) не підлягають застосуванню до спорів, які виникли у зв'язку поновленням виплати раніше призначених (нарахованих) пенсій громадянам України, які проживають за її межами, на підставі Рішення Конституційного Суду України від 7 жовтня 2009 року № 25-рп/2009. Зважаючи на те, що непроведення виплати пенсії таким особам відбулося з вини держави в особі її компетентних органів, поновлення виплати пенсії має проводитися без обмеження будь-яким строком; слід відступити від протилежних висновків Верховного Суду України, викладених у постановах від 08 грудня 2015 року у справі № 21-5653а15, від 12 квітня 2016 року у справі № 462/9427/13-а, від 8 червня 2016 року у справі № 505/2135/14-а та від 11 жовтня 2016 року у справі № 404/4541/15-а, про те, що спори стосовно поновлення виплати раніше призначених пенсій громадянам України, які проживають за її межами, на підставі Рішення Конституційного Суду України від 7 жовтня 2009 року № 25-рп/2009 мають вирішуватися з урахуванням норм процесуального права – ст. ст. 99, 100 КАС України (у редакції, чинній до 15 грудня 2015 року).

Великою Палатою Верховного Суду також враховано, що у справі, яка розглядається, відповідач не наводить жодних доказів того, що: відповідачем або іншими суб`єктами владних повноважень України розроблялися та були прийняті акти, спрямовані на врегулювання ситуації, яка виникла після винесення рішення Конституційного Суду України від 7 жовтня 2009 року у справі № 25-рп/2009; наявна вина позивачки у припиненні виплати пенсії; підстава, яка зумовила припинення пенсії, була правомірною (конституційною); існують положення закону, який зобов`язує позивачку вживати будь-які дії (подавати заяви, ініціювати позови до суду тощо) для поновлення виплати пенсії, виплата якої була їй припинена Пенсійним фондом України саме на підставі, яка в подальшому була визнана компетентним органом (Конституційним Судом України) неконституційною.

Така поведінка держави в особі її компетентних органів стосовно пенсіонерів, які є громадянами України та проживають за межами України, не відповідає принципу належного врядування; державні органи, відповідальні за виконання зазначеного рішення Конституційного Суду України, не діяли вчасно та послідовно. Невиконання державою покладених на неї обов`язків щодо соціального забезпечення та захисту громадян породжує масові звернення до суду з позовами про визнання неправомірними дій органів пенсійного фонду, що, серед іншого, підриває довіру громадян до належного виконання всіма суб`єктами владних повноважень своїх функцій та по можливості отримати в старості з боку держави в обмін на свою трудову діяльність справедливий соціальний захист.

Використані джерела

1. Берназюк Я.О. Особливості обчислення строків звернення до адміністративного суду для захисту соціальних прав // Науковий вісник Ужгородського національного університету. – 2018. – Серія Право. – Випуск 50. – Т. 2. – С. 7-11 <http://www.visnyk-juris.uzhnu.uz.ua/index.php/archiv?id=163>
2. Берназюк Я.О. Види строків в адміністративному судочинстві: питання теорії та практики // Порівняльно-аналітичне право – електронне наукове фахове видання юридичного факультету ДВНЗ «Ужгородський національний університет». – 2018. – № 4. – С. 231-234. http://pap.in.ua/4_2018/66.pdf
3. Берназюк Я.О. Строки звернення до адміністративного суду: проблеми теорії та практики // Вісник Луганського державного університету внутрішніх справ імені Е.О.Дідоренка. – 2018. – № 3 – С. 135-142. [http://lduvs.edu.ua/wp-content/uploads/Docs/vysnik/vlduvs-2018-3\(povn_text\).pdf](http://lduvs.edu.ua/wp-content/uploads/Docs/vysnik/vlduvs-2018-3(povn_text).pdf)
4. Берназюк Я.О. Онтологічні питання строків в адміністративному судочинстві // Науковий вісник Ужгородського національного університету. – 2018. – Серія Право. – Випуск 53. – Т. 2 – С. 11-14. http://www.visnyk-juris.uzhnu.uz.ua/file/No.53/part_2/4.pdf
5. Берназюк Я.О. Поняття «розумні строки» в адміністративному судочинстві Вісник Луганського державного університету внутрішніх справ імені Е.О.Дідоренка. – 2018. – № 4 – С. 149-156. [lduvs.edu.ua/wp-content/uploads/Docs/vysnik/vlduvs-2018-3\(povn_text\).pdf](http://lduvs.edu.ua/wp-content/uploads/Docs/vysnik/vlduvs-2018-3(povn_text).pdf)

Використані джерела

6. Берназюк Я.О. Право на доступ до судового захисту в контексті дотримання строків звернення до суду: практика ЄСПЛ <https://sud.ua/ru/news/blog/123832-pravo-na-dostup-do-sudovogo-zakhistu-v-konteksti-dotrimannya-strokov-zvernennya-do-sudu-praktika-yespl>
7. Берназюк Я.О. Строк звернення до суду як елемент принципу правової визначеності: практика ЄСПЛ <https://sud.ua/ru/news/blog/124382-strok-zvernennya-do-sudu-yak-element-printsipu-pravovoyi-viznachenosti-praktika-yespl>
8. Берназюк Я.О. Пропуск процесуального строку не повинен слугувати засобом легалізації триваючого правопорушення <https://sud.ua/ru/news/blog/125633-propusk-protseualnogo-stroku-ne-povinen-sluguvati-zasobom-legalizatsiyi-trivayuchogo-pravoporushennya>
9. Берназюк Я.О. Види процесуальних строків у адміністративному судочинстві <https://sud.ua/ru/news/blog/128894-vidi-protseualnikh-strokov-u-administrativnomu-sudochinstvi>
10. Берназюк Я.О. Як зберегти баланс забезпечення справедливого публічного розгляду справи та дотримання розумного строку <https://sud.ua/ru/news/blog/129577-yak-zberegiti-balans-zabezpechennya-spravedlivogo-publichnogo-rozglyadu-spravi-ta-dotrimannya-rozumnogo-stroku>
11. Берназюк Я.О. Строки в адміністративному судочинстві як фундаментальна правова категорія <https://sud.ua/ru/news/blog/130166-stroki-v-administrativnomu-sudochinstvi-yak-fundamentalna-pravova-kategoriya>
12. Берназюк Я.О. Конституційні гарантії судового захисту соціальних прав та можливість їх обмеження процесуальним строком <https://sud.ua/ru/news/blog/173256-konstitutsiyini-garantiyi-sudovogo-zakhistu-sotsialnikh-prav-ta-mozhliet-yikh-obmezhennya-protseualnim-strokom>

Використані джерела

13. Берназюк Я.О. Презентація на тему «Аналіз судової практики розгляду пенсійних та інших соціальних спорів в аспекті застосування строків звернення до суду» (Загальноукраїнський семінар «Розгляд пенсійних та інших соціальних спорів» (м. Дніпро, 23 червня 2020 року); Національна школа суддів України, Дніпровське регіональне відділення, Програма періодичного навчання суддів апеляційних та окружних адміністративних судів з метою підвищення рівня їхньої кваліфікації) <http://www.nsj.gov.ua/ua/training/programi-dnipropetrovsk/23-cherivnya-2020-r-programa-zagalnoukrainskogo-seminaru-na-temu-rozglyad-pensiynih-ta-inshih-sotsialnih-sporiv/> <http://nsj.gov.ua/ua/news/osoblivosti-rozglyadu-sotsialnih-ta-pensiynih-sporiv/>
14. Берназюк Я.О. Презентація на тему «Спори у сфері захисту прав пенсіонерів, які проживають за кордоном» (Навчальний тренінг у продовження III Міжнародної науково-практичної конференції «Соціальні права та їх захист адміністративним судом» (м. Київ, 19 березня 2021 року) https://supreme.court.gov.ua/userfiles/media/new_folder_for_uploads/supreme/Prezent_Bernazjuk_pensia.pdf?fbclid=IwAR2gyHgyI9L2XhE83zyBlhM4RbEgDTjCno3_32Lgmi0WU9hsxb_pz0fg
15. Берназюк Я.О. Темпоральні межі судового захисту соціальних прав // Соціальні права та їх захист адміністративним судом. Збірник матеріалів III Міжнародної науково-практичної конференції» (м. Київ, 4 вересня 2020 року). Київ: 2020. 424 с. – С. 150-157. <https://rm.coe.int/materials-socialrights-2020/1680a165f8>
16. Берназюк Я.О. Темпоральний підхід до вирішення колізій у законодавстві // Науковий вісник Ужгородського національного університету. – 2022. – Серія Право. – Випуск 72, С. 43-52. <http://visnyk-pravo.uzhnu.edu.ua/article/view/267327>
17. Берназюк Я.О. Легітимні очікування (reasonable expectations) як складова принципу юридичної визначеності у вітчизняній та європейській судовій практиці // Вісник Луганського державного університету внутрішніх справ імені Е.О.Дідоренка. – 2021, № 2 (94), С. 13-28 <https://journal.lduvs.lg.ua/index.php/journal/article/view/1359/1236>

Використані джерела

18. Берназюк Я.О. Презентація на тему «Преюдиційність судового рішення в адміністративному судочинстві: між принципами правової визначеності та обов'язковості з'ясування всіх обставин справи» (Національна школа суддів України; Календарний план підготовки суддів для підтримання кваліфікації на 2022 рік (14-18 листопада 2022 року))

https://supreme.court.gov.ua/userfiles/media/new_folder_for_uploads/supreme/2022_prezent/Prezent_Preudic_2022_11_24.pdf

19. Берназюк Я.О. Презентація на тему «Формалізм та надмірний формалізм: особливості адміністративного судочинства» (Національна школа суддів України Одеське регіональне відділення Дніпровське регіональне відділення Програма підготовки для підтримання кваліфікації суддів окружних адміністративних судів 24 лютого 2023 року

<http://nsj.gov.ua/ua/news/obgovorennya-aktualnoi-sudovoi-praktiki/>

20. Берназюк Я.О. Поняття та критерії мотивованості судового рішення як однієї з гарантій дотримання судами принципу верховенства права <https://sud.ua/ru/news/blog/133015-ponyattya-ta-kriteriyi-motivovanosti-sudovogo-rishennya-yak-odniyeyi-z-garantiy-dotrimannya-sudami-printsipu-verkhovenstva-prava>

21. Берназюк Я.О. Основні етапи підготовки мотивованого судового рішення: вимоги процесуального закону в світлі положень Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод <https://sud.ua/ru/news/blog/135240-osnovni-etapi-pidgotovki-motivovanogo-sudovogo-rishennya-vimogi-protseusalnogo-zakonu-v-svitli-polozhen-konventsii-pro-zakhist-prav-lyudini-i-osnovopolozhnikh-svobod>

22. Берназюк Я.О. Мотивованість судового рішення як гарантія реалізації принципу верховенства права // Порівняльно-аналітичне право – електронне наукове фахове видання юридичного факультету ДВНЗ «Ужгородський національний університет». – 2018. – № 5. – С. 18-22. http://pap-journal.in.ua/wp-content/uploads/2020/08/5_2018.pdf

Верховний
Суд

Дякую за увагу!